

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Karlem Kosteckým, v právní věci žalobce **Ing. J.Š.**, bytem u XX, zastoupeného advokátem Alexandrem Petříčkem z Advokátní kanceláře, se sídlem Chrastavská č.188/27, Liberec 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu č.642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. OD 459/12-3/67.1/12105/St ze dne 14. června 2012,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje čj. OD 459/12-3/67.1/12105/St ze dne 14. června 2012 se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský úřad Libereckého kraje svým ve výroku rozsudku označeným rozhodnutím ze dne 14.6.2012 zamítl odvolání tehdy obviněného z přestupku Ing. J.Š. směřující proti rozhodnutí Městského úřadu ve Frýdlantě čj. 6952/2011/OD/Li-P215 ze dne 10.4.2012 a rozhodnutí potvrdil. Naposled zmíněným rozhodnutím byl Ing. J.Š. uznán vinným skutkem, ve výrocích rozhodnutí popsáným a kvalifikovaným jako přestupek podle § 125c, odst. 1, písm. f, bod 7) z.č. 361/2000 Sb. Za přestupek mu byly uloženy sankce, a to jednak pokuta ve výši 5.000,-Kč a jednak zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 7-mi měsíců. Dále mu byla uložena povinnost zaplatit částku 1.000,-Kč jako paušální náhradu nákladů přestupkového řízení. V odůvodnění žalovaný uvádí důvody, které jej vedly k zamítnutí podaného odvolání.

Žalobce Ing. Š. ve své včas podané žalobě navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí krajského úřadu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. Své skutkové a právní úvahy soustředil do následujících žalobních námitek. Aniž správní orgán přihlédl k jeho obhajobě, opřel své závěry jen o jediné svědectví, a to příslušníka policie K., kterého

žalovaný pokládá za objektivního. Přitom je žalobce přesvědčen, že celé řízení bylo vyvoláno jen tím, že si dovolil předjet policejní auto, které svědek řídil. Přitom je pravdou, že předjížděl jen v místech, kde je přerušovaná čára s jedinou výjimkou. Druhé předjíždění totiž dokončil v místě, kde je čára souvislá, avšak pouze to nemůže být kvalifikačním znakem přestupku, protože při dokončování předjíždění už neměl možnost se zařadit do svého pruhu v místě, kde byla ještě čára přerušovaná. Dále poukazuje na rozpor mezi výrokem rozhodnutí v prvním stupni a odůvodněním napadeného rozhodnutí. Byl totiž v prvním stupni uznán vinným tím, že předjížděl v místě, kde je to zakázáno, ale žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdí, že nebyl uznán vinným tím, že nerespektoval značku V1a. Toto tvrzení je protismyslné a rozhodnutí se tím stává nepřezkoumatelným, protože vymezení skutku neodpovídá odůvodnění rozhodnutí. Ve výroku je uvedeno, že přejel souvislou čáru (V1a), ačkoli mu to ani nebylo prokázáno a nejsou zde uvedena žádná zákonná ustanovení, která by na přejetí tohoto značení poukazovala.

V průběhu jednání soudu dne 24.6.2013 setrval žalobce na důvodech podané žaloby. V rámci výtky, poukazující na nepřezkoumatelnost rozhodnutí v dané právní věci zdůrazňuje, že byl uznán vinným odlišným skutkem, než je ten, pro který bylo zahájeno přestupkové řízení. Tento rozpor spočívá v tom, že původně mu bylo vytýkáno přejíždění podélné čáry souvislé, a to i s příslušnými odkazy na z.č. 361/2000 Sb., avšak postižen byl za omezení a ohrožení dalších účastníků silničního provozu, které mají ale odraz v jiném ustanovení silničního zákona. Touto vadou trpí rozhodnutí učiněné v prvním i druhém stupni, a proto je plně odůvodněný žalobní návrh. Požaduje náhradu nákladů řízení, jejichž výši specifikuje do tří dnů.

Žalovaný krajský úřad ve svém písemném vyjádření k podané žalobě setravá na správnosti svého rozhodnutí a navrhuje žalobu jako zamítnout. Žalobce nebyl postižen za přejíždění podélné čáry souvislé ale za ohrožení a omezení dalších účastníků silničního provozu.

V průběhu jednání dne 24.6.2013 navrhuje žalobu zamítnout. V reakci na tvrzení žalobce zástupce žalovaného uvádí, že v průběhu přestupkového řízení bylo vždy zmiňováno ust. § 17 odst. 5, písm. c) z.č. 361/2000 Sb., neboť žalobce omezil či ohrozil nejen policejní auto, ale také jiné účastníky silničního provozu. Tento důvod byl plně postačující k postihu za přestupek, byť jistou roli tam hrálo i přejetí plné čáry.

Soud podle § 75 z.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k následujícím závěrům.

Jak soud zjistil z obsahu správního spisu, Městský úřad ve Frýdlantě zahájil opatřením ze dne 20.12.2011 řízení o skutku, kvalifikovaném jako přestupek podle § 125c, odst. 1, písm. f, bod 4) z.č. 361/2000 Sb. a současně předvolal k ústnímu jednání obviněného z přestupku Ing. Šimáčka, a to i s přihlédnutím k § 67 odst. 1, odst. 3) z.č. 200/1990 Sb.

Vytýká-li žalobce, že oběma meritorními rozhodnutími bylo rozhodováno o jiném skutku, než je uveden v opatření z 20.12.2011, pak soud nemohl této námitce přisvědčit z následujícího důvodu.

Podmínka totožnosti skutku je splněna, jak vyplývá jak z teorie práva tak i z judikatorní praxe, je-li zachována alespoň částečně totožnost jednání nebo totožnost následku, přičemž postačí zachování alespoň jedné z těchto dvou podmínek.

Jak soud ověřil porovnáním obsahů opatření ze dne 20.12.2011, výroku o vině rozhodnutí z 10.4.2012 a v té souvislosti i výroku rozhodnutí žalobou napadeného (z 14.6.2012), jsou v daných listinách shodně uvedeny nejen údaje o místě, času a o osobě, která se měla přestupku dopustit, ale je zde uveden i popis způsobu jízdy obviněného z přestupku spočívající v tom, že řidič měl při prvním předjíždění ohrozit jak řidiče policejního auta, které předjížděl, tak i řidiče auta protijedoucího a vzápětí poté při dalším předjíždění ohrozit a omezit jak řidiče aut, které předjížděl, tak i auta protijedoucího. S tímto jednáním spojil městský úřad již v opatření z 20.12.2011 porušení ust. § 17 odst. 5, písm. c) z.č. 361/2000 Sb., a tento odkaz je opakován jak v rozhodnutí ze dne 10.4.2012 tak i v rozhodnutí žalovaného. Zmíněné ustanovení přitom výslovně zakazuje předjíždění, jestliže by tím řidič ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích. Již tímto porovnáním popisů skutku je ověřeno, že obviněný z přestupku byl uznán vinným totožným skutkem, pro který bylo zahájeno řízení o přestupku, a tento skutek byl (správně) posouzen jako přestupek podle § 125c, odst. 1, písm. f, bod 4) z.č. 361/2000 Sb. Žalobce má v jistém směru pravdu když vytýká, že se v opatření z 20.12.2011 také vyskytuje s odkazem na ust. § 4, písm. c) z.č. 361/2000 Sb. (nerespektování dopravního značení – V1a) přejetí podélné čáry souvislé při předjíždění a odkaz na toto porušení pravidel je zopakován i v rozhodnutí z 10.4.2012. Soud musí ale zdůraznit následující: a) dokazování bylo vedeno výhradně ohledně porušení ust. § 17 odst. 5, písm. c) cit. zákona a také porušení zmíněného zákazu bylo posouzeno jako přestupek podle § 125c, odst. 1, písm. f. bod 4) PřZ, ale nikoli ohledně porušení § 4, písm. c) téhož zákona, b) skutek, spočívající v porušení ust. § 4, písm. c) z.č. 361/2000 Sb. by byl jiným přestupkem a c) pokud by skutek, ve kterém by byl zpočátku spatřován i další přestupek (v souvislosti s § 4, písm. c/), nebyl spolehlivě prokázán, pak by kvalifikace skutku jako další přestupek musela být toliko vypuštěna, tedy nemohlo by být samostatně rozhodnuto o zastavení řízení (§ 76, odst. 1, písm. a/, ev. c/ PřZ), neboť se zjevně v dané věci jedná o jednočinný souběh a zastavením řízení by bylo rozhodnuto o celém skutku. Je pravdou, že ve výroku rozhodnutí z 10.4.2012 je již nadbytečně uváděn poukaz na porušení vodorovného dopravní značení v daném místě, nejedná se ale o vadu, která by měla vliv na rozhodnutí o meritu věci a také na srozumitelnost a jednoznačnost (tj. přezkoumatelnost) rozhodnutí, vč. souladu výroku a odůvodnění. Pokud tímto poukazem chtěl správní orgán zdůraznit vyšší společenskou škodlivost skutku zdůrazněním obecné nebezpečnosti předjíždění v daném místě, pak by takový odkaz patřil do odůvodnění rozhodnutí.

Dokazování v předmětné právní věci je úplné z pohledu § 3 z.č. 500/2004 Sb., sám žalobce namítá toliko nesprávné hodnocení provedených důkazů.

Soud nemohl ani v tomto směru podané žalobě přisvědčit. Městský úřad přesvědčivě rozvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, jaké důkazy byly pro zjištění podstatných skutkových okolností stěžejní, a soud nezjistil, že by správní orgán při hodnocení důkazů vybočil z mezí správního uvážení. Dlužno připomenout, že jediným přímým svědkem žalobcova jednání dne 6.10.2011 byl příslušník Policie ČR Josef Kepr, který se s žalobcem

seznámil až při tomto incidentu a ze spisu nevyplynul jediný důvod, který by navodil reálnou pochybnost o věrohodnosti zmíněného svědka. Celou událost svědek popsal, jak ji mohl sledovat, a protože byl v autě sám a musel se věnovat řízení, nebylo možno od něho očekávat, že bude při jízdě současně zjišťovat podrobnosti o dalších automobilech a jejich řidičích. Byl ale logicky schopen podrobně popsat jak chování žalobce, tak i dalších řidičů, protože průběh celé události měl přímo v zorném poli. Obecný žalobcův odkaz na „uraženost“ J. K., že si jej žalobce dovolil jako policistu předjet, soud pokládá za zjevně iracionální, když navíc takové projevy malichernosti nelze od více než čtyřicetiletého policisty očekávat. Ani tyto úvahy ale nestojí osamoceny. Dalšímu svědkovi policistovi M.Č., který věc na místě s žalobcem vyřizoval, sám Ing. Š. přiznal, že v době kdy předjížděl, se mu muselo protijedoucí auto uhnout a ještě zatroubilo, což okomentoval Ing. Š. sarkasmem na adresu řidiče tohoto auta. Tedy nikoli pouhý výmysl „uraženého“ J. K., ale důvodné podezření na riskantní jízdu žalobcovu při dvojím předjíždění bylo důvodem pro policejní zásah, a poznatky zjištěné v rámci tohoto zásahu byly podkladem pro dokazování, kterým byl obviněnému z přestupku vytýkaný skutek, kterým porušil zákaz předjíždění podle § 17 odst. 5, písm. c) z.č. 361/2000 Sb., plně prokázán. Je třeba zdůraznit, že se žalobce jak v odvolání tak i v žalobě zaměřuje zejména na otázku přejíždění či nepřejíždění nepřerušované čáry, byť zde čerpá z části obsahu výroku rozhodnutí, a nikoli na otázku omezující či ohrožující jízdy při předjíždění, pro kterou byl skutečně uznán vinným, jak především vyplývá (vč. odkazu na zákonné ustanovení) již z dikce výroku rozhodnutí ze dne 10.4.2012.

Žalobce neprokázal odůvodněnost svých žalobních tvrzení, soud v rámci přezkumného řízení nezjistil takových vad, které by měly reálně vliv na správnost rozhodnutí o merituu věci, a proto soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout podle § 78 odst. 7) s.ř.s.

Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto mu náhrada nákladů řízení nepřisluší podle § 60 odst. 1) s.ř.s. Protože takové náhrady nežádal žalovaný, soud rozhodl i tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 24. června 2013

Mgr. Karel Kostecký
samosoudce